HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

9 septembrie 2011 *

În cauza T-36/09,

dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, cu sediul în Karlsruhe (Germania), reprezentată de O. Bludovsky și C. Mellein, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat inițial de domnul J. Novais Gonçalves și ulterior de domnul G. Schneider, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI fiind

Distribuciones Mylar, SA, cu sediul în Gelves (Spania),

* Limba de procedură: engleza.

având ca obiect o acțiune introdusă împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 30 octombrie 2008 (cauza R 228/2008-1), privind o procedură de opoziție între Distribuciones Mylar, SA și dm-drogerie markt GmbH & Co. KG,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul J. Azizi, președinte, doamna E. Cremona și domnul S. Frimodt Nielsen (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 ianuarie 2009,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 19 mai 2009,

având în vedere decizia din 1 iulie 2009 de a nu permite depunerea unui memoriu în replică,

având în vedere întrebările scrise adresate de Tribunal părților,

având în vedere observațiile depuse de părți la grefa Tribunalului la 15 aprilie 2011,

având în vedere că nicio cerere de stabilire a unei ședințe de judecată nu a fost formulată de părți în termenul de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise și hotărând, prin urmare, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)], prevede în al unsprezecelea și în al doisprezecelea considerent [devenite considerentele (12) și (13) ale Regulamentului nr. 207/2009] următoarele:

„întrucât dreptul mărcilor, creat prin prezentul regulament, necesită, pentru fiecare marcă, măsuri administrative de punere în aplicare la nivelul Comunității; întrucât, în consecință, este indispensabil ca, păstrând structura instituțională existentă a

Comunității și echilibrul competențelor, să se instituie un Oficiu pentru Armonizare în cadrul [P]ieței [I]nterne (mărci și desene și modele industriale) independent în plan tehnic și dotat cu autonomie juridică, administrativă și financiară; întrucât, în consecință, se impune și este potrivit să aibă forma unui organism al Comunității, având personalitate juridică și exercitând competențele de executare pe care i le conferă prezentul regulament, în cadrul dreptului comunitar și fără să aducă atingere competențelor exercitate de instituțiile Comunității;

întrucât este necesar să se garanteze părților vizate prin deciziile Oficiului o protecție juridică adaptată specificității dreptului mărcilor; întrucât, în consecință, se prevede că deciziile examinatorilor și diverselor divizii ale Oficiului pot face obiectul unei căi de atac; întrucât, dacă organul a cărui hotărâre este atacată nu revine asupra hotărârii sale, calea de atac trebuie înaintată unei camere de recurs a Oficiului pentru pronunțare; întrucât hotărârile camerelor de recurs pot, la rândul lor, să facă obiectul unei acțiuni înaintea Curții de Justiție a Comunităților Europene, aceasta având atât competența de a anula hotărârea atacată, cât și de a o reforma".

2 Articolul 60a din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 62 din Regulamentul nr. 207/2009), în redactarea sa din Regulamentul (CE) nr. 422/2004 al Consiliului din 19 februarie 2004 de modificare a Regulamentului nr. 40/94 (JO L 70, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 27), instituie calea de atac menționată în al doisprezecelea considerent al Regulamentului nr. 40/94, potrivit căruia „dacă organul a cărui hotărâre este atacată nu revine asupra hotărârii sale, calea de atac trebuie înaintată unei camere de recurs a Oficiului pentru pronunțare". Articolul 60a din Regulamentul nr. 40/94 prevede:

„(1) Atunci când procedura opune partea care a introdus calea de atac unei alte părți și în cazul în care serviciul a cărui hotărâre este atacată consideră calea de atac ca fiind admisibilă și întemeiată, serviciul trebuie să admită calea de atac.

(2) Acesta poate admite calea de atac numai în cazul în care serviciul a cărui hotărâre este atacată notifică celeilalte părți intenția de a admite calea de atac și dacă aceasta o acceptă în termen de două luni de la data primirii notificării.

(3) În cazul în care cealaltă parte nu acceptă admiterea căii de atac în termen de două luni de la primirea notificării menționate la alineatul (2) și emite o declarație în acest sens sau dacă nu face nici o declarație în termenul prevăzut, calea de atac trebuie să fie imediat înaintată camerei de recurs, fără niciun aviz asupra fondului.

(4) Cu toate acestea, în cazul în care serviciul a cărui decizie este atacată nu consideră calea de atac admisibilă și întemeiată în termen de o lună de la primirea expunerii motivelor, acesta înaintează imediat calea de atac camerei de recurs, fără niciun aviz asupra fondului, în loc să ia măsurile prevăzute la alineatele (2) și (3)."

3 Articolul 77a din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 80 din Regulamentul nr. 207/2009), de asemenea introdus prin Regulamentul nr. 422/2004, prevede:

„(1) Atunci când Oficiul efectuează o înscriere în registru sau ia o decizie care conține o eroare de procedură evidentă, care îi este imputabilă, acesta asigură eliminarea înscrierii respective sau revocarea deciziei. În cazul în care există numai o singură parte la procedură ale cărei drepturi au fost încălcate prin înscriere sau prin act, eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei este dispusă chiar dacă, pentru partea respectivă, eroarea nu a fost evidentă.

(2) Eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei, prevăzute la alineatul (1), se dispun din oficiu sau la cererea uneia dintre părțile la procedură, de către instanța care a făcut înscrierea sau care adoptă decizia. Eliminarea sau revocarea sunt efectuate în termen de șase luni de la data înscrierii în registru sau de la adoptarea deciziei, după ce au fost ascultate părțile la procedură, precum și eventualii titulari de drepturi asupra mărcii comunitare în cauză care sunt înscriși în registru.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului părților de a formula o cale de atac în aplicarea articolelor 57 și 63 și nici posibilității, în conformitate cu procedura și cu condițiile stabilite de regulamentul de aplicare prevăzut la articolul 157 alineatul (1), de a obține corectarea erorilor lingvistice sau de transcriere și a erorilor evidente care figurează în deciziile Oficiului, precum și a erorilor imputabile Oficiului în timpul înregistrării mărcii sau al publicării acestei înregistrări."

4 Norma 53 din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 40/94 (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), la care face aluzie articolul 77a alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 80 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009), prevede:

„În cazul în care Oficiul constată, din proprie inițiativă sau la cererea unei părți la procedură, o eroare lingvistică, o eroare de transcriere sau o greșeală evidentă într-o hotărâre, se asigură că eroarea sau greșeala este rectificată de departamentul sau de divizia competentă."

Situația de fapt

5 La 13 august 2004, reclamanta, dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94.

6 Marca a cărei înregistrare s-a solicitat este semnul verbal dm.

7 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte în special din clasele 9 și 16 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 9: „Baterii, ochelari, filme expuse, aparate fotografice, casete audio și video, memorii pentru camere digitale și instalații de prelucrare a datelor, aparate de măsurat, termometre, elemente de protecție pentru prize, suporturi electrice de înregistrare, camere, unități optice CD-RW, aparate pentru înregistrarea, transmiterea și reproducerea sunetului și a imaginii; imprimante pentru calculatoare”;

— clasa 16: „Hârtie, carton; papetărie, prosoape de hârtie sau celuloză, scutece din hârtie sau celuloză, adeziv pentru hârtie și pentru papetărie sau menaj, suporturi pentru fotografii, albume pentru fotografii, folii din material plastic pentru ambalaj, pungi din hârtie sau material plastic pentru lăzi de gunoi, saci pentru ambalaj, punguțe, pungi din hârtie sau din plastic, folii metalice pentru ambalare și împachetare, șervețele de hârtie”.

8 Cererea de înregistrare a mărcii comunitare a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 19/2005 din 9 mai 2005.

9 La 26 iulie 2005, partea care a formulat opoziția, Distribuciones Mylar, SA, a formulat, în temeiul articolului 42 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 41 din Regulamentul nr. 207/2009), opoziție împotriva înregistrării mărcii solicitate pentru produsele menționate la punctul 7 de mai sus.

10 Opoziția se întemeia pe marca figurativă spaniolă anterioară nr. 2561742, depusă la 13 octombrie 2003 și înregistrată la 19 august 2004, având următoarea reprezentare:

11 Opoziția s-a întemeiat pe toate produsele și serviciile din clasele 9 și 39 pentru care marca anterioară fusese înregistrată și corespund următoarei descrieri:

— clasa 9: „Case de marcat, mașini de calculat, material de prelucrare a datelor și calculatoare”;

— clasa 39: „Transport, ambalare, depozitare și distribuire de componente de calculatoare, produse imprimate și articole de papetărie”.

12 Motivul invocat în susținerea opoziției este cel menționat la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009].

13 Reclamanta nu a depus observații la divizia de opoziție.

14 Într-o decizie din 16 mai 2007, comunicată reclamantei în aceeași zi, divizia de opoziție a admis opoziția pentru produsele din clasa 9 menționate la punctul 7 de mai sus, cu excepția ochelarilor și a termometrelor. Opoziția a fost în schimb respinsă pentru ochelarii și pentru termometrele din clasa 9, precum și pentru toate produsele din clasa 16.

15 În ceea ce privește filmele expuse și casetele audio și video, divizia de opoziție a indicat următoarele (p. 4, primul și al treilea paragraf):

„[…] Acest grad de similitudine se constată și în ceea ce privește casetele audio și video întrucât din acestea fac parte casetele digitale și pot fi utilizate în camerele video digitale. În plus, anumite aparate permit convertirea casetelor analogice în DVD-uri digitale.

[…]

Totuși, corespondențele sus-menționate nu sunt suficiente pentru ca filmele expuse și casetele audio și video, pe de o parte, și câteva dintre produsele ce aparțin părții care a formulat opoziția, pe de altă parte, să devină similare. Ținând cont de toate acestea, produsele precum filmele expuse, care sunt utilizate în aparatele care înlocuiesc de

regulă camerele digitale sau dispozitivele precum casete audio și video, care sunt cele tradiționale a [sic]”

16 În continuare, divizia de opoziție a considerat că există un risc de confuzie între marca solicitată și cea a părții care a formulat opoziția pentru toate produsele ce pot fi considerate similare, inclusiv cele considerate foarte puțin similare. În consecință, înregistrarea mărcii solicitate a fost refuzată pentru aceste produse, printre care se numără filmele expuse, precum și casetele audio și video.

17 Prin scrisoarea din 8 iunie 2007, divizia de opoziție a informat părțile cu privire la intenția sa, întemeiată pe articolul 77a din Regulamentul nr. 40/94, de a revoca Decizia din 16 mai 2007 din cauza unei erori de procedură evidente constând în lipsa unei comparări exhaustive a listelor de produse și servicii. Părțile au fost invitate să comunice în termen de două luni observațiile privind oportunitatea acestei revocări.

18 Reclamanta a depus observații prin scrisoarea din 23 iulie 2007, primită de OAPI la 24 iulie 2007. În cuprinsul scrisorii, aceasta a menționat că partea care a formulat opoziția nu a dovedit în mod suficient existența dreptului său anterior și că produsele acoperite de mărcile în cauză nu erau similare. În plus, reclamanta a precizat următoarele:

„Reclamanta se felicită cu privire la intenția diviziei de opoziție de a revoca Decizia din 16 mai 2007, deoarece calea de atac pe care urma să o formuleze împotriva acestei decizii ar putea fi eventual evitată.”

19 La 26 noiembrie 2007, un membru al diviziei de opoziție a adresat părților o scrisoare în care erau menționate următoarele:

„[OAPI] a apreciat în final că Decizia din 16 mai 2007 nu conține nicio eroare de procedură evidentă. Prin urmare, articolul 77a nu trebuie aplicat în speță. Cu toate acestea, decizia amintită conține o eroare evidentă la pagina 4 rectificată de [OAPI] potrivit normei 53 din [Regulamentul nr. 2868/95]. Această rectificare nu modifică rezultatul deciziei."

20 În anexa la această scrisoare se regăsea o versiune modificată a Deciziei din 16 mai 2007 (denumită în continuare „versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007"). Această nouă versiune a deciziei avea aceeași dată precum versiunea inițială și același dispozitiv. În această nouă versiune, al treilea paragraf de la pagina 4 din versiunea inițială (a se vedea punctul 15 de mai sus) a fost înlocuit cu următorul paragraf:

„Materialul de prelucrare a datelor aparținând părții care a formulat opoziția acoperă o categorie largă de produse din care fac parte în special aparatele care, plecând de la un film expus, pot citi imaginile pe care le conține și le pot transforma în informații digitale optice sau electrice (și invers). Aceste aparate pot fi vândute în magazine specializate în domeniul fotografiei atât profesioniștilor, cât și amatorilor. Din acest motiv, [OAPI] consideră că există un grad scăzut de similitudine între filmele expuse și materialul de prelucrare a datelor."

21 Prin scrisoarea din 26 noiembrie 2007, partea care a formulat opoziția a solicitat ca părțile la procedura de opoziție să beneficieze de un termen pentru a formula o cale de atac împotriva deciziei rectificate.

22 La 19 decembrie 2007, un membru al diviziei de opoziție s-a adresat în scris părților astfel:

„Vă solicităm să luați act că [OAPI] consideră că [versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007] constituie o decizie supusă căilor de atac și, prin urmare, conform articolului 58 din Regulamentul nr. 40/94, orice parte la o procedură finalizată printr-o decizie poate introduce o cale de atac împotriva acestei decizii, cu condiția să nu fi fost pronunțată în favoarea sa. Potrivit articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94, calea de atac trebuie formulată în scris și depusă la [OAPI] în termen de două luni de la data comunicării deciziei (respectiv la 26 noiembrie 2007) și în termen de patru luni de la aceeași dată trebuie depus, în scris, un memoriu în care să se expună motivele de atac. Calea de atac se consideră ca fiind înaintată numai după achitarea taxei aferente căii de atac de 800 de euro."

23 La 24 ianuarie 2008, reclamanta a formulat la OAPI o cale de atac, în temeiul articolelor 57-62 din Regulamentul nr. 40/94 (devenite articolele 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009), solicitând, pe de o parte, anularea „versiunii modificate a Deciziei [diviziei] de opoziție din 16 mai 2007" și, pe de altă parte, respingerea opoziției în totalitate.

24 Reclamanta și-a expus motivele de atac în memoriul depus la 17 martie 2008. Reclamanta a invocat în special motivele următoare. În primul rând, modificările aduse deciziei inițiale nu ar constitui o corectare a unor erori evidente. Astfel, aceste modificări ar consta în înlocuirea unei motivări contradictorii și parțial neinteligibile cu argumente noi. În al doilea rând, produsele vizate de mărcile în conflict nu ar fi similare. În al treilea rând, partea care a formulat opoziția nu ar fi demonstrat că era titulara mărcii pe care se întemeia opoziția.

25 Partea care a formulat opoziția nu a formulat observații referitoare la calea de atac.

26 Prin Decizia din 30 octombrie 2008 (denumită în continuare „decizia atacată"), comunicată reclamantei la 14 noiembrie 2008, Camera întâi de recurs a OAPI a respins ca inadmisibilă calea de atac.

27 În primul rând, aceasta a considerat că decizia diviziei de opoziție, în redactarea comunicată la 16 mai 2007, nu a făcut obiectul unei căi de atac în termenul prevăzut la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 60 din Regulamentul nr. 207/2009) și că, din această cauză, devenise definitivă.

28 Scrisoarea diviziei de opoziție din 8 iunie 2007 prin care părțile erau invitate să formuleze observații cu privire la revocarea deciziei menționate nu ar fi avut ca efect suspendarea termenului căii de atac.

29 Răspunsul reclamantei la această scrisoare nu ar putea fi considerat ca fiind o cale de atac îndreptată împotriva acestei decizii. În orice caz, acest răspuns, care a parvenit OAPI la 24 iulie 2007, ar fi fost depus după împlinirea termenului de formulare a căii de atac de două luni de la comunicarea deciziei.

30 Camera de recurs a mai considerat că dificultățile de înțelegere pe care le ridica versiunea inițială a deciziei nu o împiedicau pe reclamantă să inițieze o cale de atac, ci ar fi trebuit, dimpotrivă, să o determine să o declanșeze.

31 Calea de atac formulată de reclamantă la 24 ianuarie 2008 împotriva Deciziei din 16 mai 2007, în versiunea inițială, ar fi, așadar, tardivă și ar trebui respinsă ca inadmisibilă.

32 În al doilea rând, camera de recurs a admis că rectificarea Deciziei din 16 mai 2007 era un act care putea afecta interesele reclamantei, modificând în mare măsură situația sa juridică.

33 Cu toate acestea, rectificarea în cauză nu ar fi adus atingere intereselor părților în sensul articolului 58 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 59 din Regulamentul nr. 207/2009). Versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 ar conține același dispozitiv ca și versiunea inițială. Astfel, rectificarea în cauză nu ar fi adus atingere intereselor reclamantei, întrucât s-a limitat să justifice dispozitivul deciziei inițiale. În consecință, versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 nu ar fi un act supus căilor de atac.

34 În plus, prin faptul că a hotărât să rectifice unele erori materiale în conformitate cu norma 53 din Regulamentul nr. 2868/95, în loc să revoce decizia conform articolului 77a din Regulamentul nr. 40/94 sau să o revizuiască conform articolului 60a din acest din urmă regulament, divizia de opoziție nu ar fi înlocuit decizia inițială cu o nouă decizie.

35 În consecință, calea de atac a fost respinsă ca inadmisibilă și în ceea ce privește versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007.

Concluziile părților

36 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— cu titlu principal, respingerea opoziției în totalitate; cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei la OAPI spre rejudecare;

— obligarea părții care a formulat opoziție la plata cheltuielilor de judecată.

37 OAPI solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

38 În prezenta acțiune, reclamanta susține că în mod greșit camera de recurs a respins calea sa de atac ca inadmisibilă și solicită, prin intermediul primului capăt de cerere, anularea deciziei atacate. În plus, reclamanta solicită Tribunalului respingerea în totalitate a opoziției sau, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei la OAPI spre rejudecare.

Cu privire la concluziile prin care se solicită anularea deciziei atacate

Argumentele părților

39 Reclamanta susține că în mod greșit camera de recurs a considerat calea sa de atac drept inadmisibilă.

40 În primul rând, observațiile formulate la 23 iulie 2007 ca răspuns la scrisoarea din 8 iunie 2007, prin care divizia de opoziție informa părțile că intenționa să revoce Decizia din 16 mai 2007, ar fi avut drept efect suspendarea termenului prevăzut pentru formularea căii de atac împotriva acestei decizii.

41 În opinia reclamantei, ar fi astfel ilogic și injust ca toate părțile lezate printr-o decizie să trebuiască să introducă o cale de atac împotriva acestei decizii atunci când aceasta face, în paralel, obiectul unei proceduri de revocare. O soluție contrară ar avea drept consecință coexistența a două proceduri distincte de care se ocupă două organe distincte ale OAPI, care se pot finaliza prin soluții divergente. În plus, revocarea deciziei ar lipsi în orice caz acțiunea de utilizate.

42 Ar trebui, așadar, să se aprecieze că inițierea unei proceduri de revocare a unei decizii care intervine în termenul prevăzut pentru formularea căii de atac împotriva acestei decizii are drept efect suspendarea termenului respectiv.

43 În al doilea rând, în cazul în care inițierea unei proceduri de reexaminare în speță nu ar fi avut ca efect suspendarea termenului de formulare a căii de atac, principiul protecției încrederii legitime ar fi impus ca părțile să fie avertizate în acest sens și să fie informate cu privire la necesitatea de a formula o cale de atac distinctă la camera de recurs.

44 În al treilea rând, camera de recurs nu ar fi avut temei să susțină că, în speță, comunicarea versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007 nu era un act supus căilor de atac pentru motivul că nu a condus la un rezultat diferit de cel enunțat în versiunea inițială a acestei decizii. În speță, ar trebui să țină cont de faptul că în versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 se substituie motivele contradictorii și parțial incomprehensibile care ar figura în versiunea inițială prin motive noi. Or, pe de o parte, ar fi imposibil să se formuleze o cale de atac împotriva unei decizii motivate insuficient. Pe de altă parte, părțile din decizie care au fost modificate ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac. OAPI ar împărtăși, de altfel, poziția reclamantei, după cum ar rezulta atât din indicarea termenului de formulare a căii de atac în versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007, cât și din conținutul scrisorii din 19 decembrie 2007 (a se vedea punctul 22 de mai sus).

45 În al patrulea rând, principiul protecției încrederii legitime ar fi impus în speță să fie considerată admisibilă calea de atac de către camera de recurs. Astfel, OAPI ar fi indicat în mod clar și expres în două rânduri (a se vedea punctul 44 de mai sus) că versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 era un act supus căilor de atac. OAPI ar fi fost, așadar, obligat să se conformeze propriilor considerații.

46 Deși OAPI consideră că respingerea căii de atac ca inadmisibilă de către camera de recurs este întemeiată, acesta începe prin a reaminti neregulile comise în speță de divizia de opoziție.

47 În primul rând, motivarea Deciziei din 16 mai 2007 ar fi deficitară, existând în special un raționament contradictoriu și o frază neterminată.

48 În al doilea rând, divizia de opoziție ar fi inițiat procedura de revocare prevăzută la articolul 77a din Regulamentul nr. 40/94, în pofida faptului că nu fusese săvârșită nicio eroare de procedură evidentă.

49 În al treilea rând, deși divizia de opoziție ar fi aplicat norma 53 din Regulamentul nr. 2868/95, care permite rectificarea erorilor materiale, modificările aduse versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007 nu ar reprezenta o corectare a erorilor evidente precum greșeli lingvistice, greșeli de transcriere sau alte tipuri de erori a căror rectificare se impune în mod clar, întrucât nu ar fi fost de conceput niciun alt text decât cel rezultat în urma rectificării. Astfel cum camera de recurs ar fi indicat în mod întemeiat, divizia de opoziție și-ar fi încălcat, prin scrisoarea din 26 noiembrie 2007, obligația de motivare care îi incumbă în temeiul articolului 73 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009), prin faptul că nu a precizat în ce constau erorile materiale a căror rectificare ar fi necesară.

50 În al patrulea rând, astfel cum ar fi subliniat și camera de recurs, scrisoarea din 26 noiembrie 2007 ar fi fost semnată de un singur membru al acestei divizii, cu încălcarea normei 100 din Regulamentul nr. 2868/95.

51 Cu toate acestea, potrivit OAPI, în mod întemeiat camera de recurs a respins ca inadmisibilă calea de atac introdusă de reclamantă împotriva versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007, (i) întrucât comunicarea către reclamantă a scrisorii din 8 iunie

2007 prin care părțile erau invitate să depună observații cu privire la eventuala revocare a Deciziei din 16 mai 2007 nu ar fi avut ca efect suspendarea termenului prevăzut pentru formularea căii de atac împotriva acestei decizii, (ii) întrucât reclamanta nu ar fi fost în drept să se prevaleze în speță de principiul protecției încrederii legitime și (iii) întrucât versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 nu ar afecta situația juridică a reclamantei și nu ar constitui, din acest motiv, un act supus căilor de atac.

52 În primul rând, OAPI susține că din articolul 77a alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 rezultă că procedura de revocare prevăzută la acest articol nu are ca efect suspendarea termenului de formulare a căii de atac împotriva unei decizii prevăzut la articolul 59 din același regulament.

53 În plus, OAPI nu ar fi obligată să avertizeze părțile asupra faptului că termenul de formulare a căii de atac nu se suspendă în cazul inițierii unei proceduri de revocare.

54 Or, reclamanta nu ar fi formulat o cale de atac împotriva Deciziei din 16 mai 2007 în termenul de două luni de la comunicarea acesteia. Calea de atac introdusă de reclamantă la camera de recurs ar fi urmărit, așadar, reexaminarea unei decizii care devenise definitivă, lucru care nu era posibil.

55 În al doilea rând, reclamanta nu s-ar fi putut întemeia în speță pe principiul protecției încrederii legitime.

56 În primul rând, reclamanta ar fi fost avertizată prin comunicarea Deciziei din 16 mai 2007, efectuată în aceeași zi, că dispunea de un termen de două luni pentru a formula o cale de atac împotriva acestei decizii.

57 În al doilea rând, inițierea unei proceduri de revocare nu ar duce în mod obligatoriu la revocarea intenționată. În împrejurările din speță, reclamanta ar fi avut cu atât mai mult motive să se îndoiască de faptul că Decizia din 16 mai 2007 putea fi revocată, cu cât viciile conținute de această decizie nu constau în erori de procedură evidente. În mod legitim, aceasta nu s-ar fi putut, așadar, aștepta cu atâta certitudine la revocarea deciziei în cauză încât să poată renunța în deplină siguranță la formularea unei căi de atac împotriva respingerii parțiale a cererii sale de înregistrare.

58 În al treilea rând, rectificarea efectuată în speță de divizia de opoziție nu ar fi avut consecințe asupra situației juridice a reclamantei, deoarece întinderea respingerii cererii de înregistrare depuse de reclamantă ar rămâne neschimbată.

59 Prin urmare, în opinia OAPI, camera de recurs era obligată, întocmai cum a procedat, să respingă calea de atac formulată de reclamantă ca inadmisibilă.

60 În concluzie, OAPI este de părere că nu s-a săvârșit nicio eroare de drept de către camera de recurs și că prezenta acțiune ar trebui respinsă. Totuși, acesta nu se opune ca, având în vedere erorile de procedură săvârșite de divizia de opoziție, Tribunalul să se pronunțe în temeiul echității.

Aprecierea Tribunalului

— Cu privire la posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007

61 Rezultă din dispozițiile coroborate ale articolelor 57 și 58 din Regulamentul nr. 40/94 că deciziile diviziilor de opoziție care pun capăt unei proceduri de opoziție pot fi supuse unei căi de atac la camerele de recurs ale OAPI de către părțile pentru care aceste decizii au fost pronunțate în defavoarea lor.

62 În calea de atac depusă la camera de recurs, reclamanta a solicitat anularea „versiunii modificate a Deciziei [diviziei] de opoziție din 16 mai 2007", precum și respingerea opoziției în totalitate.

63 Întrucât această cale de atac a fost respinsă ca inadmisibilă prin decizia atacată, reclamanta solicită Tribunalului anularea acestei decizii.

64 Pentru a ajunge la concluzia trasă în decizia atacată, camera de recurs a apreciat în esență că, pe de o parte, în lipsa formulării unei căi de atac în termenul care a început să curgă de la notificarea versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007, reclamanta nu mai putea contesta această decizie și că, pe de altă parte, din moment ce prin rectificarea efectuată de divizia de opoziție nu s-a modificat întinderea dreptului

de înregistrare a mărcii solicitate de reclamantă, versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 nu constituia un act supus căilor de atac.

65 În susținerea prezentei acțiuni, reclamanta contestă aceste două aprecieri.

66 Așadar, trebuie mai întâi să se examineze dacă versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 constituia un act care putea face obiectul unei căi de atac la camera de recurs. În consecință, este necesar să se stabilească cu titlu introductiv întinderea modificărilor aduse de divizia de opoziție versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007.

67 Versiunea inițială a Deciziei din 16 mai 2007 cuprindea, la pagina 4, un paragraf redactat astfel:

„[…] Acest grad de similitudine se constată și în ceea ce privește casetele audio și video întrucât din acestea fac parte casetele digitale care pot fi utilizate în camerele video digitale. În plus, anumite aparate permit convertirea casetelor analogice în DVD-uri digitale."

68 Totuși, la aceeași pagină ar figura și paragraful următor, reprodus integral:

„Totuși, corespondențele sus-menționate nu sunt suficiente pentru ca filmele expuse și casetele audio și video, pe de o parte, și câteva dintre produsele ce aparțin părții care formulat opoziția, pe de altă parte, să devină similare. Ținând cont de toate acestea, produsele precum filmele expuse, care sunt utilizate în aparatele care înlocuiesc

de regulă camerele digitale sau dispozitivele precum casete audio și video, care sunt cele tradiționale a [sic]”

69 În redactarea inițială, Decizia din 16 mai 2007 cuprindea, așadar, o apreciere contradictorie privind similitudinea casetelor audio și video și a produselor vizate de marca ce aparține părții care a formulat opoziția. În plus, divizia de opoziție a considerat că filmele expuse și produsele pentru care marca părții care a formulat opoziția a fost înregistrată nu erau similare. Cu toate acestea, opoziția a fost admisă și, în consecință, cererea de înregistrare formulată de reclamantă a fost respinsă atât pentru casetele audio și video, cât și pentru filmele expuse.

70 Rectificarea Deciziei din 16 mai 2007 efectuată de divizia de opoziție a constat în înlocuirea paragrafului reprodus la punctul 68 de mai sus cu următorul paragraf:

„Materialul de prelucrare a datelor aparținând părții care a formulat opoziția acoperă o categorie largă de produse din care fac parte în special aparatele care, plecând de la un film expus, pot citi imaginile pe care le conține și le pot transforma în informații digitale optice sau electrice (și invers). Aceste aparate pot fi vândute în magazine specializate în domeniul fotografiei atât profesioniștilor, cât și amatorilor. Din acest motiv, [OAPI] consideră că există un grad scăzut de similitudine între filmele expuse și materialul de prelucrare a datelor.”

71 Această rectificare a suprimat, așadar, contradicția existentă inițial referitoare la casetele audio și video și a contrazis aprecierea inițială potrivit căreia nu exista o similitudine între filmele expuse și produsele acoperite de marca părții care a formulat opoziția. În schimb, dispozitivul nu a fost modificat.

72 Trebuie amintit că, după ce într-o primă fază a intenționat să revoce Decizia din 16 mai 2007, divizia de opoziție a admis că nu erau întrunite condițiile prevăzute la articolul 77a din Regulamentul nr. 40/94. În scrisoarea din 26 noiembrie 2007 care însoțea comunicarea versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007 (a se vedea punctul 21 de mai sus), unul dintre membrii diviziei de opoziție a indicat că versiunea inițială a acestei decizii cuprindea o eroare evidentă care trebuia rectificată în temeiul normei 53 din Regulamentul nr. 2868/95.

73 Potrivit acestei dispoziții, în cazul în care OAPI constată, din proprie inițiativă sau la cererea unei părți la procedură, o eroare lingvistică, o eroare de transcriere sau o greșeală evidentă într-o hotărâre, se asigură că eroarea sau greșeala este rectificată de departamentul sau de divizia competentă. Rezultă din acest text că rectificările efectuate în temeiul acestei dispoziții nu pot avea ca obiect decât îndreptarea greșelilor de ortografie sau gramaticale, a erorilor de transcriere – precum, spre exemplu, erorile privind numele părților sau grafia semnelor – sau a erorilor care sunt atât de evidente încât nu ar fi fost de conceput niciun alt text decât cel rezultat în urma corectării.

74 Or, modificările efectuate în speță (a se vedea punctele 67-71 de mai sus) au constat nu doar în completarea unei fraze neterminate al cărei sens nu era inteligibil, ci și în rezolvarea unei contradicții interne a motivelor în ceea ce privește casetele audio și video, precum și a unei contradicții între motive și dispozitiv referitoare atât la aceste produse, cât și la filmele expuse.

75 Se impune, așadar, să se constate că rectificarea versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007 a vizat chiar fondul acestei decizii și că nu este vorba, prin urmare, de îndreptarea unei erori materiale. În această privință, trebuie remarcat că o contradicție între motivele unei decizii în legătură cu existența sau inexistența unei similitudini a anumitor produse vizate de marca solicitată cu anumite produse pentru care a fost înregistrată marca părții care a formulat opoziția poate fi la fel de bine soluționată într-un sens sau în altul. De asemenea, o contradicție între motivele și dispozitivul

unei decizii care decurge din faptul că anumite produse ale mărcii solicitate și cele ale mărcii ce aparține părții care a formulat opoziția nu sunt considerate similare, în timp ce opoziția este totuși admisă pentru aceste produse, poate fi de asemenea rezolvată prin constatarea unui anumit grad de similitudine între produsele în cauză, iar nu prin respingerea opoziției pentru aceste produse.

76 Rezultă că textul care a substituit textul inițial al Deciziei din 16 mai 2007 nu se impunea în mod evident și că modificarea efectuată în speță nu poate fi considerată o rectificare a unuia dintre tipurile de erori prevăzute la norma 53 din Regulamentul nr. 2868/95.

77 Această modificare nu poate, în plus, să fi fost adoptată în temeiul uneia dintre celelalte dispoziții care permit diviziilor de opoziție să revină asupra deciziilor lor după adoptarea și comunicarea acestora.

78 Astfel, după cum s-a recunoscut în scrisoarea din 26 noiembrie 2007 care însoțește comunicarea versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007, condițiile prevăzute la articolul 77a din Regulamentul nr. 40/94 nu erau îndeplinite, întrucât nu fusese săvârșită în speță nicio eroare de procedură evidentă imputabilă OAPI. Prin urmare, divizia de opoziție nu putea să revoce Decizia din 16 mai 2007 și să adopte o altă decizie.

79 Divizia de opoziție nu putea în speță nici să se folosească de dreptul său de a reexamina propriile decizii prevăzut la articolul 60a din Regulamentul nr. 40/94, din moment ce exercitarea acestui drept este condiționată de introducerea unei căi de atac la camera de recurs și era cert că reclamanta nu formulase, în termenul prevăzut la

articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94, o cale de atac împotriva versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007.

80 Or, după cum se menționează în al unsprezecelea și în al doisprezecelea considerent ale Regulamentului nr. 40/94, prin adoptarea acestui regulament, legiuitorul a intenționat să definească competențele OAPI și ale fiecăruia dintre organismele acestei instituții. Astfel, calea normală de contestare a deciziilor adoptate de diviziile de opoziție constă în exercitarea căilor de atac prevăzute în titlul VII din Regulamentul nr. 40/94 (devenit titlul VII din Regulamentul nr. 207/2009) de părțile ale căror interese sunt lezate prin aceste decizii. Pe de altă parte, Regulamentul nr. 40/94 prevede trei cazuri în care diviziile de opoziție pot reveni ele însele asupra deciziilor pe care le-au adoptat, și anume în ipotezele examinate la punctele 72-79 de mai sus. Aceste ipoteze au caracter limitativ. Astfel, din economia generală a normelor de procedură administrativă instituite prin Regulamentul nr. 40/94 rezultă că diviziile de opoziție își epuizează în principiu competența atunci când adoptă o decizie în temeiul articolului 43 din acest regulament (devenit articolul 42 din Regulamentul nr. 207/2009) și că nu pot retrage sau modifica deciziile pe care le-au adoptat în afara cazurilor prevăzute de regulament.

81 Cu toate acestea, astfel cum s-a amintit, rectificarea Deciziei din 16 mai 2007 nu corespundea în mod evident unei rectificări a unei erori evidente și nu se înscria în niciuna dintre celelalte ipoteze prevăzute de Regulamentul nr. 40/94.

82 Modificarea adusă versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007 a fost, așadar, adoptată în afara cazurilor în care diviziile de opoziție pot reveni asupra deciziilor, prevăzute de Regulamentul nr. 40/94. Prin urmare, aceasta era lipsită de orice temei juridic, după cum au convenit, de altfel, atât reclamanta în calea de atac introdusă la camera

de recurs, cât și camera de recurs în decizia atacată și OAPI în memoriul în răspuns depus în prezentul proces.

83 În această privință, potrivit unei jurisprudențe consolidate, actele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii se bucură în principiu de o prezumție de legalitate și produc, așadar, efecte juridice chiar dacă sunt viciate de neregularități, atât timp cât nu au fost anulate sau retrase. Totuși, prin excepție de la acest principiu, actele viciate de o neregularitate având o gravitate atât de evidentă încât nu poate fi tolerată de ordinea juridică a Uniunii trebuie să fie prezumate, chiar din oficiu, că nu au produs niciun efect juridic, cu alte cuvinte să fie considerate inexistente din punct de vedere juridic. Această excepție urmărește să mențină un echilibru între două cerințe fundamentale, dar uneori antagoniste, pe care trebuie să le îndeplinească o ordine juridică, și anume stabilitatea raporturilor juridice și respectarea legalității. Gravitatea consecințelor juridice legate de constatarea inexistenței unui act presupune ca, pentru motive de securitate juridică, această constatare să se limiteze la ipoteze extreme (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 12 iulie 1957, Algera și alții/Assemblée commune, 7/56 și 3/57-7/57, Rec., p. 81, 122, Hotărârea Curții din 12 mai 1977, Hebrant/Parlamentul European, 31/76, Rec., p. 883, punctul 23, Hotărârea Curții din 26 februarie 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Comisia, 15/85, Rec., p. 1005, punctele 10 și 11, și Hotărârea Curții din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, Rec., p. I-2555, punctele 48-50).

84 Astfel, Curtea a apreciat că, în lipsa unor împrejurări speciale de natură să justifice o astfel de întârziere, un raport de notare definitiv adoptat de administrație la mai mult de 15 luni după perioada în temeiul căreia s-a stabilit ar fi inexistent în drept (Hotărârea Hebrant/Parlamentul European, punctul 83 de mai sus, punctele 22-26).

85 În plus, Curtea a statuat că într-o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor este obligată să verifice dacă dispoziția de drept derivat a cărei încălcare se invocă ține de competența delegată a Comunităților și nu este, din acest motiv, lipsită de orice temei juridic în ordinea comunitară, și aceasta în pofida faptului că decizia în discuție nu a făcut obiectul unei acțiuni în anulare în termenul stabilit și a devenit, în consecință,

definitivă (Hotărârea Curții din 10 decembrie 1969, Comisia/Franța, 6/69 și 11/69, Rec., p. 523, punctele 11-13).

86 Aceste precedente demonstrează că neregularitățile de natură să determine instanța Uniunii să considere un act drept inexistent din punct de vedere juridic nu diferă prin natura lor de nelegalitățile a căror constatare conduce, în principiu, la anularea actelor supuse controlului de legalitate prevăzut de tratat, ci prin gravitatea și prin caracterul lor flagrant. Astfel, trebuie considerate inexistente din punct de vedere juridic actele care conțin neregularități a căror gravitate este atât de evidentă încât afectează condițiile lor esențiale (a se vedea în acest sens și Hotărârea Comisia/BASF și alții, punctul 83 de mai sus, punctele 51 și 52).

87 În speță, astfel cum s-a constatat la punctele 72-82 de mai sus, versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 era viciată de neregularități care priveau condițiile esențiale ale acestui act, ale căror gravitate și caracter flagrant nu puteau scăpa, în ansamblul lor, neobservate atât părților la procedura de opoziție, cât și camerei de recurs.

88 Astfel, camera de recurs a indicat că membrul diviziei de opoziție care a semnat singur scrisoarea prin care se comunica reclamantei versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 nu a justificat aplicarea în cauză a normei care permite rectificarea erorilor evidente (punctul 11 din decizia atacată).

89 *Ad abundantiam*, trebuie subliniat că OAPI însuși a consacrat punctele 27-32 din memoriul în răspuns pentru a sublinia, tot din proprie inițiativă, gravitatea nelegalităților care viciază versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007.

90 De asemenea, în calea de atac depusă la camera de recurs, reclamanta a făcut următoarele precizări cu privire la pasajele din decizia atacată reproduse la punctul 15 de mai sus:

„Aprecierea OAPI potrivit căreia [versiunea inițială a Deciziei din 16 mai 2007 era viciată de o] «eroare evidentă» nu poate fi admisă.

Examinarea de la pagina 4 la care face referire OAPI dezvăluie că anumite fraze sunt greu inteligibile:

[…]

Pasajele citate sunt contradictorii, dar nu constituie în niciun caz o eroare evidentă. Care dintre aceste două opinii trebuie considerată o eroare evidentă?

În sfârșit, al treilea [paragraf] se întrerupe la mijlocul unei fraze […] Astfel, [acest paragraf] nu este inteligibil.

Cu toate acestea, dacă se compară al treilea [paragraf] de la pagina 4 din [versiunea inițială a Deciziei din 16 mai 2007] cu al treilea [paragraf] din [versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007], se constată că nu fraza inițială trebuia completată, ci au fost introduse pasaje total diferite care conțin în special argumente noi referitoare la «gradul scăzut de similitudine dintre filmele expuse și materialul de prelucrare a datelor». Aceste argumente noi [nu constituie corectarea] unei erori evidente și, în

consecință, modificarea [Deciziei din 16 mai 2007] nu pare conformă cu regulamentul privind marca comunitară."

91 Astfel, caracterul flagrant al nelegalităților care viciază versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 a fost subliniat atât de reclamantă, cât și camera de recurs și de OAPI în procesul de la Tribunal.

92 Or, astfel cum s-a constatat la punctul 82 de mai sus, divizia de opoziție și-a epuizat competența de a se pronunța asupra opoziției la data la care a fost adoptată, fără niciun temei juridic, versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007. În această privință, se impune constatarea faptului că acest viciu de competență constituie o neregularitate care pune în discuție condițiile esențiale ale actului în cauză, chiar dacă trebuia constatată inexistența sa (a se vedea punctul 86 de mai sus).

93 Prin urmare, camera de recurs era obligată, fiind sesizată cu o cale de atac îndreptată împotriva unui astfel de act, să constate inexistența juridică a acestuia și să îl declare nul și neavenit, astfel cum a admis, de altfel, OAPI în răspunsul la întrebările adresate de Tribunal părților cu privire la acest aspect.

94 Rezultă, pe de o parte, că camera de recurs a săvârșit o eroare de drept atunci când a analizat dacă versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 afecta situația juridică a reclamantei, precum și atunci când a respins ca inadmisibilă calea de atac îndreptată împotriva acestui act și, pe de altă parte, că decizia atacată trebuie anulată din oficiu întrucât nu a declarat acest act nul și neavenit.

95 Rezultă de asemenea din cele ce precedă că întinderea dreptului de înregistrare a mărcii solicitate de reclamantă a fost stabilită prin versiunea inițială a Deciziei din

16 mai 2007. Or, din înscrisurile depuse de reclamantă la dosarul de la Tribunal rezultă că aceasta i-a fost comunicată în aceeași zi. Reclamanta ar fi trebuit, așadar, potrivit articolului 59 din Regulamentul nr. 40/94, să formuleze o cale de atac în termen de două luni de la această dată. Cu toate acestea, reclamanta nu contestă că nu a formulat împotriva acestei decizii o cale de atac înainte de împlinirea acestui termen. În consecință, trebuie constatat că, în principiu, reclamanta nu mai putea contesta, la data la care a introdus calea de atac la camera de recurs, temeinicia deciziei diviziei de opoziție.

96 Totuși, trebuie examinate argumentele reclamantei referitoare la consecințele comunicării de către OAPI, înainte de împlinirea termenului de formulare a căii de atac care a început să curgă de la comunicarea versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007, a intenției sale de a revoca această decizie, precum și argumentele întemeiate de reclamantă pe protecția încrederii legitime.

— Cu privire la consecințele comunicării scrisorii din 8 iunie 2007 asupra curgerii termenului de formulare a căii de atac

97 Prin scrisoarea din 8 iunie 2007 (a se vedea punctul 17 de mai sus), reclamanta a fost informată cu privire la intenția diviziei de opoziție de a revoca Decizia din 16 mai 2007.

98 Reclamanta susține că, pentru a aprecia admisibilitatea căii de atac pe care a introdus-o la camera de recurs, trebuie luată în considerare comunicarea acestei scrisori, efectuată în termenul de formulare a căii de atac care a început să curgă de la comunicarea versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007. Reclamanta se prevalează și de faptul că a răspuns scrisorii din 8 iunie 2007 în termenul acordat prin această scrisoare.

99 În această privință, în primul rând, trebuie constatat că comunicarea intenției de a revoca o decizie, în temeiul articolului 77a alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 80 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009], părților la o procedură de opoziție reprezintă pentru divizia de opoziție o măsură de consultare obligatorie, prin care permite părților să își prezinte punctul de vedere cu privire la caracterul justificat sau nejustificat al acestei revocări și clarifică astfel aprecierea OAPI în legătură cu îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 77a alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009]. În aceste condiții, reclamanta nu putea avea, luând în considerare conținutul scrisorii din 8 iunie 2007, nicio certitudine în privința deciziei pe care OAPI urma să o ia în legătură cu revocarea Deciziei din 16 mai 2007.

100 În al doilea rând, trebuie subliniat că din textul articolului 77a alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 rezultă că exercitarea procedurii de revocare nu aduce atingere dreptului părților de a formula o cale de atac împotriva deciziei a cărei revocare este avută în vedere.

101 Prin urmare, în lipsa oricărei precizări exprese în Regulamentul nr. 40/94, consultarea părților interesate, potrivit articolului 77a alineatul (2) din același regulament, anterior revocării unei decizii, nu poate avea ca efect suspendarea termenului de formulare a căii de atac prevăzut la articolul 59 din același regulament [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 1 iulie 2009, Okalux/OAPI – Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, Rep., p. II-2477, punctul 34].

102 Pe de altă parte, argumentele întemeiate de reclamantă pe caracterul incoerent al coexistenței procedurii căii de atac cu cea a revocării trebuie înlăturate.

103 În primul rând, presupunând că coexistența celor două proceduri constituie efectiv o incoerență, o astfel de constatare nu ar permite oricum evitarea aplicării dispozițiilor necondiționale, clare și precise prevăzute de regulament cu privire atât la condițiile revocării, cât și la termenele aplicabile formulării căilor de atac la camerele de recurs.

104 În al doilea rând, incoerența invocată nu a fost stabilită. Pe de o parte, procedura de revocare se poate finaliza rapid și trebuie să fie încheiată în termen de șase luni de la comunicarea deciziei. Deși este puțin probabil, având în vedere termenele de procedură aplicabile, să se pronunțe camera de recurs înainte de termenul unei proceduri de revocare, în cazul în care o decizie confirmată de camera de recurs ar fi ulterior revocată, ar rezulta pur și simplu că ar trebui adoptată o nouă decizie și, în cazul în care decizia ar fi anulată de camera de recurs, ar rezulta că procedura de revocare a acestei decizii ar rămâne fără obiect. Pe de altă parte, presupunând că o decizie care face obiectul unei căi de atac este revocată, camera de recurs ar fi, așadar, nevoită să constate că nu mai trebuie să se pronunțe asupra căii de atac. Reclamanta nu are niciun temei pentru a susține că angajarea în paralel a unei proceduri de revocare și a unei căi de atac împotriva aceleiași decizii ar putea conduce la un rezultat incoerent.

105 În sfârșit, contestarea de către reclamantă a temeiniciei Deciziei din 16 mai 2007 în procedura de revocare, care este o procedură autonomă în raport cu procedura căii de atac prevăzută la articolul 57 și următoarele din Regulamentul nr. 40/94, nu poate fi considerată o cale de atac declarată împotriva deciziei în cauză. Astfel, introducerea unei căi de atac este supusă cerințelor de procedură – inclusiv plata unei taxe – și de formă, pe care reclamanta nu le-a îndeplinit. În orice caz, chiar presupunând că scrisoarea conținând observațiile reclamantei depusă la 23 iulie 2007 poate fi considerată ca fiind o cale de atac îndreptată împotriva Deciziei din 16 mai 2007, o astfel de cale de atac ar fi fost formulată peste termen.

106 Rezultă din cele ce precedă că este neîntemeiată susținerea reclamantei conform căreia comunicarea scrisorii din 8 iunie 2007 a avut ca efect suspendarea termenului de formulare a căii de atac care a început să curgă de la data comunicării versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007.

— Cu privire la argumentele invocate de reclamantă în temeiul principiului protecției încrederii legitime

107 Reclamanta susține că putea să introducă o cale de atac împotriva versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007 având în vedere încrederea legitimă pe care a nutrit-o datorită scrisorii primite de la un membru al diviziei de opoziție la 19 decembrie 2007 (a se vedea punctul 22 de mai sus). Aceasta invocă de asemenea că respectarea acestui principiu ar fi impus ca OAPI să fi făcut precizarea că comunicarea scrisorii din 8 iunie 2007, prin care era informată cu privire la intenția de revocare a Deciziei din 16 mai 2007 (a se vedea punctul 17 de mai sus), nu avea ca efect suspendarea termenului căii de atac.

108 În temeiul unei jurisprudențe constante, chiar în absența unei dispoziții, posibilitatea de a invoca principiul protecției încrederii legitime aparține oricărui particular pe care o instituție, prin furnizarea unor asigurări precise, l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. Constituie astfel de asigurări, indiferent de forma în care sunt comunicate, informații precise, necondiționate și corespunzătoare, emise de surse autorizate și de încredere [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 5 aprilie 2006, Kachakil Amar/OAPI (Linie longitudinală terminată în triunghi), T-388/04, nepublicată în Recueil, punctul 26 și jurisprudența citată].

109 În schimb, nimeni nu poate invoca o încălcare a acestui principiu în lipsa unor asigurări precise furnizate de administrație (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 14 februarie 2006, TEA-CEGOS și STG/Comisia, T-376/05 și T-383/05, Rec., p. II-205, punctul 88 și jurisprudența citată).

110 Conform jurisprudenței, o parte nu este, așadar, în drept să se prevaleze de tăcerea administrației pentru a invoca încălcarea principiului protecției încrederii legitime. În aceste condiții, faptul că scrisoarea adresată părților la 8 iunie 2007, în care un membru al diviziei de opoziție menționează intenția sa de a revoca Decizia din 16 mai 2007, nu preciza că inițierea procedurii de revocare nu avea ca efect întreruperea sau suspendarea termenului de formulare a căii de atac prevăzut la articolul 59 din Regulamentul nr. 40/94 nu poate fi considerat un element de natură să o determine pe reclamantă să nutrească speranțe întemeiate în ceea ce privește întreruperea sau suspendarea acestui termen imperativ, a cărui existență îi fusese, de altfel, amintită în momentul comunicării Deciziei din 16 mai 2007.

111 Este totuși cert că, prin scrisoarea din 19 decembrie 2007, un agent al OAPI a precizat părților că versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 era o decizie care putea face obiectul unei căi de atac într-un termen care începea să curgă de la comunicarea acestei noi versiuni a Deciziei din 16 mai 2007.

112 Trebuie constatat că această scrisoare s-a limitat să indice părților la procedura în fața diviziei de opoziție că puteau formula o cale de atac împotriva versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007, comunicată acestora la 26 noiembrie 2007. O astfel de precizare nu constituia o informație precisă și necondiționată că reclamanta mai putea introduce la această dată o cale de atac împotriva versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007, care este, astfel cum s-a statuat (a se vedea punctele 93-95 de mai sus), singurul act care a produs efecte juridice în speță.

113 Or, în orice caz, reclamanta nu se poate prevala de principiul protecției încrederii legitime pentru a evita decăderea ce rezultă din neintroducerea în termen a unei căi de atac împotriva versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007.

114 Astfel, în ceea ce privește posibilitatea de a invoca principiul protecției încrederii legitime pentru a evita decăderea, din jurisprudență reiese că un reclamant trebuie

să poată invoca speranțe întemeiate pe asigurări precise furnizate de administrație de natură să provoace o confuzie admisibilă în percepția unui justițiabil de bună-credință și care dă dovadă de întreaga diligență cerută unei persoane normal informate (Ordonanța Curții din 13 decembrie 2000, Sodima/Comisia, C-44/00 P, Rec., p. I-11231, punctul 50).

115 În speță, ținând cont de caracterul imperativ al termenului de formulare a căii de atac, care i-a fost amintit reclamantei și prin comunicarea versiunii inițiale a Deciziei din 16 mai 2007, prin neintroducerea în acest termen, fie doar cu titlu conservatoriu, a unei căi de atac împotriva deciziei, reclamanta nu a dat dovadă de diligența cerută în mod normal pentru a se prevala de principiul protecției încrederii legitime (a se vedea în acest sens Hotărârea OKATECH, punctul 101 de mai sus, punctul 53).

116 Rezultă din cele ce precedă că reclamanta nu era în drept să susțină că în mod greșit camera de recurs a respins ca inadmisibilă calea de atac întrucât obiectul acesteia îl constituia contestarea temeiniciei deciziei adoptate de divizia de opoziție.

Cu privire la concluziile prin care se solicită Tribunalului respingerea în totalitate a opoziției

Argumentele OAPI

117 OAPI susține că articolul 63 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 65 din Regulamentul nr. 207/2009) definește competența Tribunalului care este limitată, în consecință, la controlul legalității deciziilor camerelor de recurs, ceea ce conduce

doar la anularea sau la reformarea acestora, după caz. Prin urmare, cererea reclamantei prin care solicită Tribunalului respingerea acestei opoziții ar fi inadmisibilă.

Aprecierea Tribunalului

118 Prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului cu titlu principal ca, după anularea deciziei atacate, să respingă în totalitate opoziția formulată de titularul mărcii figurative spaniole anterioare dm.

119 Potrivit articolului 63 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 65 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009], instanța Uniunii are competența atât de a anula, cât și de a reforma deciziile camerelor de recurs. În această privință, cererea prin care se solicită Tribunalului adoptarea unei decizii pe care, potrivit unei părți, camera de recurs ar fi trebuit să o adopte intră în competența de a reforma deciziile camerei de recurs prevăzută la articolul 63 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [a se vedea în acest Hotărârea Tribunalului din 12 septembrie 2007, Koipe/OAPI – Aceites del Sur (La Española), T-363/04, Rep., p. II-3355, punctele 29 și 30, și Hotărârea Tribunalului din 11 februarie 2009, Bayern Innovativ/OAPI – Life Sciences Partners Perstock (LifeScience), T-413/07, nepublicată în Repertoriu, punctele 14-16].

120 Cu toate acestea, astfel cum s-a statuat (a se vedea punctul 116 de mai sus), camera de recurs a făcut aplicarea întocmai a dispozițiilor referitoare la admisibilitatea căilor de atac, apreciind că reclamanta nu era în drept să conteste temeinicia deciziei prin care divizia de opoziție s-a pronunțat asupra opoziției. Pe cale de consecință, rezultă că concluziile reclamantei prin care solicită Tribunalului să respingă opoziția menționată nu pot fi decât respinse.

Cu privire la concluziile prin care s-a solicitat Tribunalului trimiterea cauzei la OAPI spre rejudecare

Argumentele OAPI

121 OAPI susține că are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârilor Tribunalului potrivit articolului 63 alineatul (6) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009]. Ar rezulta că cererile adresate Tribunalului de obligare a OAPI sunt inadmisibile.

Aprecierea Tribunalului

122 Conform articolului 63 alineatul (6) din Regulamentul nr. 40/94, OAPI are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârilor pronunțate de instanța Uniunii. Rezultă că concluziile reclamantei, formulate în subsidiar, prin care se solicită Tribunalului trimiterea cauzei la OAPI spre rejudecare sunt lipsite de obiect și, prin urmare, inadmisibile.

Cu privire la cheltuielile de judecată

123 Concluziile reclamantei prin care a solicitat obligarea părții care a formulat opoziția la plata cheltuielilor de judecată nu pot fi decât respinse, întrucât acesta din urmă a intervenit doar la Tribunal.

124 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, potrivit articolului 87 alineatului (3) din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate obliga o parte, chiar dacă a avut câștig de cauză, să ramburseze celeilalte părți acele cheltuieli de judecată apreciate de Tribunal ca fiind provocate în mod nejustificat sau șicanator.

125 În împrejurările din speță, trebuie avut în vedere în primul rând că versiunea inițială a Deciziei din 16 mai 2007 conținea o motivare neinteligibilă, în al doilea rând, gravitatea nelegalităților săvârșite la momentul comunicării versiunii modificate a Deciziei din 16 mai 2007, precum și, în al treilea rând, faptul că reclamanta a fost determinată să introducă o cale de atac la camera de recurs prin scrisoarea adresată de OAPI la 19 decembrie 2007. În consecință, trebuie să se aprecieze ca fiind provocate în mod nejustificat, în sensul articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, toate cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă în prezenta acțiune și, pentru acest motiv, să se oblige OAPI la plata tuturor cheltuielilor de judecată, chiar în lipsa unei cereri din partea reclamantei în acest sens.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 30 octombrie 2008 (cauza R 228/2008-1) privind o procedură de opoziție între Distribuciones Mylar, SA și dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, întrucât nu

a declarat nulă și neavenită versiunea modificată a Deciziei din 16 mai 2007 a diviziei de opoziție.

2) Respinge în rest acțiunea.

3) Obligă OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 septembrie 2011.

Semnături